



Еј, свете погани, ти и твоја правдо!

Проклета сило крвника!

Кад год поменете Србе, знајте,  
помињете народ мученика!

Није то тек страдање, нас су затирали, бре!

У мртвоме су касапили мртвога...

Смрт је била мало за Србина!

Ножем су “порађали” Српкиње!

О пупчанике вешали тек заплакану Српчад!

Нису у нас питоме оранице што земља даје,  
но што је Србин дао земљи...

Реке плавне где их кости уставе...

Мораве су се крви наносиле,  
ливаде глава накосиле...

Најлепша је ово земља мученика,  
сва иконописана страдањем у славу живота.

Пусте су куће певале најгласније.

Затирали су нас, бре!

И кад би се смрт уморила- звери нису.

Кост по кост, полако, куд да журе,  
ко је па Србину хитао у помоћ..?

Ни смрт није смела да пожури,  
и њој су звери нож под грло...

Полако смрти, чекај да Србин закука и зајечи.

Да проклиње мајку и Бога, ал залуду, ништа од тога...

Родила Српкиња распеће, где га затиру- само је веће!

Еј, свете погани, ти и твоја правдо...

Србин је и твоја земља плодна, србородна...

Наше су мајке заплакале да твоје не закукају.

Свака ми је река притока лелека.

Памте моје Мораве да твоје забораве...

Затирали су нас, бре!

Ко је имао среће да сахрани гуњ и опанке...

Вучје кости као кости сина.

Над јамама дозивамо славаре и сватове.

Кржаве токе о безглаве вратове.

Налажемо Бадњаке где су нас живе налагали...

Нису жалили метка за бесно псето ал јесу за питама Србина.

Маљ, нож, секира, виле, колац, конопац, будак,  
камен, пламен, срп, коса, србосјек, јама, шакама голим...

Сатирали, затирали, клали, драли, черечили, давили, вешали, закивали, спаљивали,  
дробили, ломили...

Мало је дана у години колико је помена у нас, и непомена у тебе, свете погани!

И данас је помен, био и јуче и сутра га спремам...на они мало гробова и много ливада,  
вртача, њива, јама...

Над трном, у коприви, под каменом, у вировима, на згаришту, црквишту, буњишту,  
багрмаром, шљивиком, стрњиком, свугде где догорева и тиња- свуд ми од костију  
светиња...

Тим си костима проходао, не заборави, подсећаћу те!

Затирали су нас, бре!

Мртви смо били превише живи!

Извртали су нам гробове ко торбаке...

Плашили су се песме мртвих...

Твоје се правде плашили нису, погани свете, јер твоја правда...

Проклета сило крвника!

Ал памти, кад год поменеш Србију погни главу  
јер помињеш земљу мученика!

Страдалника за којима је и смрт плакала.

И кад се порадујеш летини, богатој жетви, знај- то свукуд срборађа!

(Два у један)